

Høringsnotat

Forslag til endringer i lov om gjennomføring av internasjonale sanksjoner – innføring av bestemmelse om taushetsplikt

Innholdsfortegnelse

Høringsnotat.....	1
1. Høringsnotatets hovedinnhold.....	2
2. Bakgrunnen og hovedhensynene bak lovforslaget	2
3. Gjennomføring av sanksjoner og myndighetenes forvaltnings- og kontrollapparat	4
3.1 Generelt om sanksjoner	4
3.2 Utenriksdepartementet.....	4
3.3 Tolletaten	6
3.4 Finanstilsynet.....	6
3.5 Utlendingsmyndighetene	6
3.6 Andre myndigheter	6
4. Forslag til lovbestemmelse om taushetsplikt.....	7
4.1 Innledning og gjeldende rett	7
4.2 Taushetsplikt i andre lover	8
4.2.1 Eksportkontrolloven	8
4.2.2 Vareførselsloven.....	8
4.2.3 Finanstilsynsloven	10
4.2.4 Finansforetaksloven	11
4.3 Departementets vurdering.....	11
4.3.1 Behovet for en mer omfattende taushetsplikt	11
4.3.2 Utformingen av bestemmelsen om taushetsplikt.....	12
4.4 Begrensninger i taushetsplikten og informasjonsdeling	13
4.4.1 Gjeldende rett	13
4.4.2 Vurdering.....	14
4.5 Informasjonsdeling til andre lands myndigheter, EU og FN.....	14
4.5.1 Innledning og gjeldende rett	14
4.5.2 Vurdering.....	14
5. Økonomiske og administrative konsekvenser.....	14
6. Merknader til lovforslaget.....	15
7. Forslag til lovendringer	15

1. Høringsnotatets hovedinnhold

Utenriksdepartementet foreslår i dette høringsnotatet å innføre en egen bestemmelse om taushetsplikt i sanksjonsloven. Det foreslås at forvaltningsloven §§ 13 a til 13 e skal gjelde som begrensninger i den foreslåtte taushetsplikten. I tillegg foreslås det en bestemmelse som gir Kongen fullmakt til å gi forskrift om adgangen til å dele opplysninger med andre land, Den europeiske union og FNs sikkerhetsråd og deres organer.

2. Bakgrunnen og hovedhensynene bak lovforslaget

Lov om gjennomføring av internasjonale sanksjoner (sanksjonsloven) trådte i kraft 16. april 2021 og gir Kongen fullmakt til å gi forskrift til å gjennomføre sanksjoner vedtatt av FN eller mellomstatlige organisasjoner som EU, eller som ellers har bred internasjonal oppslutning. Loven erstattet og opphevet lov 7. juni 1968 nr. 4 til gjennomføring av bindende vedtak av De Forente Nasjoners Sikkerhetsråd og lov 27. april 2001 om iverksetjing av internasjonale ikke-militære tiltak i form av avbrot eller avgrensning av økonomisk eller annen samkvem med tredjestater eller rørsler. Den utvidet, i takt med den internasjonale utviklingen, hjemmelen til å gjennomføre internasjonale sanksjoner Norge har sluttet opp om, og inneholder blant annet presiseringer om regelverkets geografiske anvendelsesområde, enkeltpersoners klageadgang og straff.

Bruken av sanksjoner som virkemiddel i utenrikspolitikken er i stadig sterk utvikling. Det har vært en kraftig økning i antall sanksjonsregimer, og en endring i hva sanksjonene nærmere går ut på, hvilke tiltak som forutsettes gjennomført i norsk rett og hvilke aktører som berøres av nye tiltak.

Siden vedtakelsen av sanksjonsloven i 2021 har Norge bl.a. sluttet opp om historisk omfattende sanksjoner som er innført av EU mot Russland som følge av landets folkerettsstridige angrepskrig mot Ukraina, med noen mindre tilpasninger. Sanksjonene er gjennomført i forskrift i medhold av sanksjonsloven og omfatter en rekke ulike typer restriksjoner rettet mot ulike næringssektorer. Som eksempler kan nevnes finansielle sanksjoner rettet mot enkeltpersoner og enheter, sanksjoner mot russisk finanssektor, forbud mot transaksjoner med listeførte enheter, utestengelse av banker fra SWIFT, forbud mot å la russiske statsborgere inneha stillinger i styrende organer, forbud mot å motta innskudd, forbud mot offentlig finansiering og støtte, forbud mot salg mv. av pengesedler og forbud mot tildeling av offentlige kontrakter. Videre er det innført omfattende restriksjoner på import av russiske varer, herunder en lang rekke varer som genererer betydelige inntekter for Russland, kull og annen fast fossilt brensel, råolje og petroleumsprodukter, jern og stål, samt import av varer fra okkuperte områder i Ukraina. Sanksjonene omfatter en rekke eksportforbud til Russland, slik som våpen, forsvarsrelaterte varer, flerbruksvarer, varer som kan bidra til å øke Russlands militære, teknologiske og industrielle kapasitet, produkter til oljeindustri, luftfart og maritim navigasjon, samt luksusvarer. Det er også innført forbud mot diverse tjenesteytelser og investeringer, forbud mot godstransport og forbud for havneanløp rettet mot russiske fartøy.

Omfanget og bredden i de ulike sanksjonstiltakene som gjennomføres i medhold av loven innebærer at en rekke private aktører innenfor ulike sektorer blir berørt av regelverket. Sanksjoner vedtas også ofte i en utenrikspolitisk krise og de enkelte tiltakene må iverksettes raskt for å få ønsket effekt. Borgerne og selskaper gis ofte lite tid til å innrette seg etter tiltakene. I tillegg til behandlingen av

enkeltsaker spiller derfor veiledning fra det offentlige en stor rolle i å sikre etterlevelsen av regelverket.

Flere henvendelser til Utenriksdepartementet er saker om tillatelse, unntak eller dispensasjon etter sanksjonsregelverket, mens en rekke andre henvendelser knytter seg til veiledning om regelverket. Flere av sanksjonsforskriftene pålegger også i enkelte tilfeller rapporteringsforpliktelser for private aktører, som å gi nærmere opplysninger til departementet. Opplysningene som mottas i kontakten med private aktører varierer avhengig av sakstypen det gjelder. Som oftest gjelder det nærmere opplysninger om informasjon eller vilkår i en kontrakt, om pris eller produktet som skal selges eller kjøpes, nærmere informasjon om selgeren eller kjøperen, opplysninger om finansieringen av transaksjonen eller andre kundeforhold og underliggende avtaler. I noen saker får departementet også informasjon om noens personlige økonomi.

Utenriksdepartementet har som følge av dette bred og variert kontakt med ulike private aktører innenfor flere sektorer av næringslivet. I kjølvannet av de omfattende sanksjonene mot Russland har det vært en stor økning i antall henvendelser om sanksjoner.

Erfaringene fra departementets behandling av saker etter regelverket er at næringslivsaktører ser et behov for fortrolighet rundt opplysninger som blir gitt. Det vil være uheldig dersom private aktører er tilbakeholdne med å gi opplysninger til departementet i disse sakene, i frykt for at opplysningene de sender til departementet kan bli offentliggjort. Departementet mener derfor det er grunn til å verne om muligheten for fortrolig dialog med departementet.

Antallet sanksjonssaker som er behandlet, men også kravene om innsyn i disse sakene, har økt betraktelig de siste årene. Etter dagens regelverk er det i hovedsak bare taushetsbelagt informasjon omfattet av forvaltningsloven § 13 som kan unntas offentlighet, jf. offentleglova § 13.

Forvaltningsloven § 13 første ledd nr. 2 fordrer en konkret vurdering av om opplysningene som er gitt kan føre til økonomisk tap for virksomheten de gjelder, dersom de blir offentliggjort. Dette er i de fleste tilfeller en krevende vurdering som foranlediger nærmere kunnskap om aktøren som har avgitt opplysningene og hvilken del av næringslivet de opererer i. Siden sanksjonsregelverket berører en rekke ulike sektorer kan det være spesielt krevende å foreta en riktig vurdering. I forslaget er det derfor lagt betydelig vekt på å skape forutsigbarhet for samtlige aktører som har behov for en dialog med Utenriksdepartementet om sanksjonsregelverket om adgangen til å offentliggjøre informasjonen de deler i den forbindelse. Dette legger også til rette for en mer effektiv forvaltning av spørsmål om innsyn i regelverket.

Sanksjonsregelverket innebærer også at Utenriksdepartementet må samarbeide med en rekke andre organer som har en rolle i oppfølgingen av saker etter regelverket. Dette gjelder særlig tollmyndighetenes kontroll etter vareførselslovgivningen og Finanstilsynets virksomhet etter hvitvaskingsregelverket. Videre har sanksjonsfeltet tette forbindelseslinjer til eksportkontroll og eksportkontrollregelverket. I tillegg kan finansforetak som er underlagt finansforetaksloven og særlige yrkesgrupper være underlagt en rapporteringsplikt etter sanksjonsregelverket. Felles for disse er at de er underlagt egne regler om taushetsplikt. I forslaget om taushetsplikt er det derfor lagt betydelig vekt på å harmonisere taushetspliktens omfang, for dermed å sikre den nødvendige informasjonsflyten mellom alle relevante aktører, en effektiv forvaltning, samtidig som behovet for tillit og fortrolighet ivaretas.

3. Gjennomføring av sanksjoner og myndighetenes forvaltnings- og kontrollapparat

3.1 Generelt om sanksjoner

Sanksjonsloven gir som nevnt Regjeringen fullmakt til å raskt slutte opp om og gjennomføre internasjonale sanksjoner i forskrifts form.

Et hovedhensyn ved utformingen av fullmaktsbestemmelsene i §§ 1 og 2 var å ta hensyn til utviklingen som har vært når det gjelder innretningen av de ulike sanksjonsregimene, og gi tilstrekkelig fleksibilitet til raskt å kunne gjennomføre alle folkerettslig bindende tiltak vedtatt i FNs sikkerhetsråd eller andre sanksjoner som Norge velger å slutte seg til. Fullmaktsbestemmelsene er derfor vidt formulert og i praksis er det et vidt spekter av tiltak som kan gjennomføres i medhold av loven. Dette er særlig omtalt i punkt 3 og 5, og i punkt 5.3.3.4 i Prop. 69 L (2020-2021).

Sanksjonsregimene som er gjennomført i medhold av sanksjonsloven består av ulike typer målrettede sanksjoner. I hovedsak rettes tiltakene mot enkeltpersoner, selskaper eller andre enheter som anses ansvarlige for handlingene det reageres mot, ved at disse oppføres på en liste over personer og enheter underlagt økonomiske frystiltak og (eller) reiserestriksjoner. Økonomiske frystiltak innebærer at det innføres et påbud om at listeførte økonomiske midler skal fryses og forbud mot å stille til rådighet eller gjøre tilgjengelig penger eller formuesgoder for vedkommende. Reiserestriksjonene innebærer at listeførte skal nektes å reise inn til og gjennom Norge. I tillegg til økonomiske frystiltak og reiserestriksjoner, er de vanligste sanksjonstypene i dag våpenembargoer, som bl.a. forbyr salg og relaterte tjenester, av våpen og flerbruksmateriell, og i noen tilfeller utstyr som kan brukes til intern undertrykking og overvåking. I tillegg benyttes sektorielle restriksjoner som for eksempel særskilte handelsforbud knyttet til ulike sektorer, finansieringsforbud, transportforbud eller lignende. Det er vanlig at det enkelte sanksjonsregimet er spesialtilpasset situasjonen det er rettet mot og de aktuelle aktørene.

De ulike sanksjonsregimene som er gjennomført i medhold av sanksjonsloven varierer stort i omfang. Sanksjonene mot Russland, som nevnt i punkt 2 over, er for eksempel blitt svært omfattende og berører mange sektorer av næringslivet. Siden de konkrete sanksjonstiltakene varierer og berører ulike sektorer av næringslivet, vil også arten av oppgavene for forvaltnings- og kontrollapparatet variere.

3.2 Utenriksdepartementet

Utenriksdepartementet har i dag ulike roller i tilknytning til forvaltningen av sanksjonsregelverket. Departementet har ansvaret for sanksjonspolitikken og beslutter hvilke sanksjonsregimer Norge skal slutte opp om, utover de som Norge er folkerettslig forpliktet til å gjennomføre fordi de er vedtatt av FNs sikkerhetsråd. I tillegg er departementet regelverkseier og har ansvaret for sanksjonsloven og utformingen av forskriftene som gjennomfører de konkrete sanksjonsregimene. Videre har departementet en veiledningsplikt og utøver alminnelig informasjonsvirksomhet samt veiledning i enkeltsaker knyttet til sanksjoner som er gjennomført i norsk rett. I de tilfeller hvor forskriftene åpner opp for at det må gis nærmere tillatelser eller at det kan gis konkrete unntak, er det departementet som er beslutningsmyndighet. For FN-sanksjoner vil tillatelse til å gjøre unntak som oftest kreve samtykke fra relevant sanksjonskomite i FN.

Hva gjelder sanksjonsforskrifter som gjennomfører sanksjoner vedtatt av EU har Utenriksdepartementet som hovedregel også en adgang til, i særskilte tilfeller, å gi dispensasjon fra forskriften dersom den får en klart utilsiktet virkning, og forutsatt at det ikke strider mot Norges folkerettslige forpliktelser eller hensynene bak sanksjonene.

Utenriksdepartementet mottar også opplysninger fra banker og andre om konti og beløp som er frosset i samsvar med frysforpliktelsene som de fleste sanksjonsforskriftene inneholder. Se eksempelvis § 3 og § 8 i forskrift om restriktive tiltak vedrørende handlinger som undergraver eller truer Ukrainas territoriale integritet, suverenitet, uavhengighet og stabilitet (Ukraina-forskriften). Utenriksdepartementet mottar også opplysninger fra banker om russiske personers innskudd.

Et flertall av sanksjonstiltakene er imidlertid utformet som generelle forbud, som enhver må rette seg etter. Dette gjelder for eksempel Ukraina-forskriften § 17g som blant annet innfører et forbud mot import til Norge av flere varer som eksporteres eller har opprinnelse i Russland og som er oppført i forskriftens vedlegg. Utenriksdepartementet mottar en rekke henvendelser knyttet til sanksjonsforskriftenes generelle forbud og påbud. I disse sakene gjelder forvaltningens alminnelige veiledningsplikt og Utenriksdepartementet bistår med veiledning så langt det er mulig.

Utenriksdepartementet har over lengre tid erfart en stor økning i enkelthenvendelser. Siden Russlands invasjon av Ukraina har Utenriksdepartementet besvart over 2000 henvendelser fra næringslivet, men også i tidligere perioder har det periodevis vært store antall henvendelser som gjelder sanksjonsregelverket.

Utenriksdepartementet er også ansvarlig for forvaltningen av lov 18. desember 1987 om kontroll med eksport av strategiske varer, tjenester og teknologi m.v. (eksportkontrollloven) og forskrift 19. juni 2013 om eksport av forsvarsmateriell, flerbruksvarer, teknologi og tjenester (eksportkontrollforskriften). Våpenembargoer, som er en del av sanksjonsregimene, gjennomføres som regel med grunnlag i flere bestemmelser i eksportkontrollforskriften. Eksportkontrollforskriften § 4 fastsetter lisensplikt for eksport av visse varer, tjenester og teknologi. Hvilke varer lisensplikten omfatter, er nærmere angitt i varelistene inntatt i eksportkontrollforskriftens vedlegg I og II. I de fleste tilfeller vil en våpenembargo gå ut på et handelsforbud for de samme varene som varelistene til eksportkontrollforskriften, som dermed blir lisenspliktige. Dersom lisenssøknaden gjelder eksport av et listeført produkt til et land eller et regime underlagt en våpenembargo, vil det bli gitt avslag på søknaden med mindre det er aktuelt å gjøre unntak på humanitært grunnlag, for eksempel for eksport av militært beskyttelsesutstyr til bruk av humanitære aktører. Videre følger det av eksportkontrollforskriftens § 7 b, jf. § 3, at det er lisensplikt for enhver vare, teknologi eller tjeneste til militær bruk til områder som er underlagt våpenembargo vedtatt av FNs sikkerhetsråd eller som del av andre tiltaksregimer Norge har sluttet seg til.

Regjeringen har besluttet at Utenriksdepartementets forvaltningsoppgaver knyttet til eksportkontroll og sanksjoner skal overføres til en ny underliggende etat. Etaten skal være etablert innen 1. januar 2025 og målet med etableringen er å styrke forvaltningsarbeidet på eksportkontroll og sanksjoner. Styrkingen vil ventelig føre til økt samhandling med andre offentlige organer og større kontakt med private aktører.

3.3 Tolletaten

Virksomheten til Tolletaten er regulert av lov 8. mars 2022 om inn- og utførsel av varer (vareførselsloven).

Tolletaten skal sikre at lover og regler for toll og grensekryssende vareførsel etterleves og kontrollerer inn- og utførsel av restriksjonsbelagte varer. Dette omfatter varer som gjennom de ulike sanksjonsforskriftene gitt i medhold av sanksjonsloven enten er underlagt import- eller eksportrestriksjoner. Tolletaten bidrar også med informasjon og veiledning om regelverket.

Vareførselsloven gir Tolletaten vid adgang til kontroll av vareførselen, samtidig som den pålegger både en generell og flere konkrete opplysningsplikter for importører og eksportører.

Siden de fleste sanksjonsregimene inneholder restriksjoner på eksport og/eller import av varer, spiller Tolletaten en sentral rolle hva gjelder kontroll og den praktiske gjennomføringen av sanksjonsregelverket.

3.4 Finanstilsynet

Finanstilsynet fører tilsyn med foretak nevnt i lov 7. desember 1956 om tilsynet med finansforetak mv. (finanstilsynsloven) § 1, og skal se til at disse virker på en hensiktsmessig og betryggende måte i samsvar med lov og bestemmelser gitt i medhold av lov.

Finanstilsynet kan gjennom tilsynsvirksomheten blant annet føre tilsyn med at foretak under dets tilsyn etterlever bl.a. frysforpliktelser med hjemmel i sanksjonsloven, og at banker, kredittforetak og finansieringsforetak gjennomfører elektronisk overvåking for å identifisere transaksjoner tilknyttet personer som er underlagt internasjonale sanksjoner etter lov 1. juni 2018 nr. 23 om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering (hvitvaskingsloven) og forskrift 14. september 2018 om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering (hvitvaskingsforskriften) § 7-3.

Finanstilsynet bistår Utenriksdepartementet med å avklare prinsipielle spørsmål om finansielle sanksjoner og forhold som berører foretak under Finanstilsynets tilsyn.

3.5 Utlendingsmyndighetene

Reiserestriksjoner gjennomføres etter lov 15. mai 2008 om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven) § 126. Denne bestemmelsen sier at det, av hensyn til grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn, kan treffes vedtak eller beslutning om å nekte en tillatelse eller rettighet som ellers kunne blitt gitt etter utlendingsloven eller utlendingsforskriften. Det er Utlendingsdirektoratet som gjennomfører reiserestriksjonene basert på en generell instruks fra Justis- og beredskapsdepartementet, se GI-13/2022 - Instruks om gjennomføring av reiserestriksjoner mot enkeltpersoner (utlendinger) som følge av sanksjoner fra De Forente Nasjoners sikkerhetsråd og restriktive tiltak fra Den europeiske union som Norge har sluttet opp om. På Svalbard gjennomføres reiserestriksjoner med grunnlag i forskrift 3. februar 1995 nr. 96 om bortvisning og utvisning av personer fra Svalbard, som er hjemlet i Svalbardloven.

3.6 Andre myndigheter

Etter omstendighetene vil også andre myndigheter bidra i kontrollen eller ha andre oppgaver eller roller tilknyttet sanksjonsregelverket.

Kystvakten bidrar til det statlige oppsynet med kysten og havområdene utenfor. Kystvaktens oppgaver følger av lov 13. juni 1997 nr. 42 om Kystvakten (kystvaktloven) kapittel 3. Blant annet fører Kystvakten kontroll med at vareførselsloven, utlendingsloven og havne- og farvannsloven blir overholdt.

Forsvarets operative hovedkvarter (FOH) har blant annet oppgaver knyttet til fremmede fartøys anløp til norsk territorialfarvann og havner. FOH har derfor ulike roller knyttet til restriksjoner ved havneanløp. Det samme gjelder Kystverket. I tillegg kommer Fiskeridirektoratet og Kystverkets felles analyseenhet som bidrar med informasjon som er relevant for kontroll.

Luftfartstilsynet mottar søknader om overflygninger og landinger for fartøy som kan være underlagt sanksjoner og har i den forbindelse en rolle i å informere om regelverket. En koordinert oppfølging av søknader som både berører luftfartsregelverket og sanksjonsregelverket fordrer også at det er god informasjonsutveksling mellom de relevante myndighetene.

Politiets sikkerhetstjeneste er i henhold til lov 4. august 1995 nr. 53 om politiet (politiloven) gitt oppgaven å forebygge og etterforske overtredelser av sanksjonsloven, jf. politilovens § 17 b.

4. Forslag til lovbestemmelse om taushetsplikt

4.1 Innledning og gjeldende rett

Sanksjonsloven har ingen egne regler om taushetsplikt og som utgangspunkt er det forvaltningslovens alminnelige bestemmelser om taushetsplikt som regulerer hvilke opplysninger som skal unntas offentlighet.

Det følger av offentlighetsloven § 13 at «[o]pplysninger som er underlagde teieplikt i lov eller i medhald av lov, er unntatte frå innsyn». Etter forvaltningsloven § 13 omfatter taushetsplikten opplysninger om «noens personlige forhold» eller «tekniske innretninger og fremgangsmåter samt drifts- eller forretningsforhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde».

I Utenriksdepartementets behandling av saker etter sanksjonsregelverket er det i hovedsak opplysninger knyttet til et selskaps drifts- eller forretningsforhold som mottas. For at opplysningene skal være underlagt taushetsplikt etter forvaltningsloven § 13 må opplysningene også være av «konkurransemessig betydning å hemmeligholde».

Vilkåret «konkurransemessig betydning» innebærer at opplysningene etter sin art må ha potensiale til å føre til økonomisk tap eller redusert gevinst for virksomheten.

Hvilke opplysninger dette gjelder fordrer derfor en konkret vurdering av hver enkelt opplysning som er gitt i en sak. En slik grensedragnings vil ofte kreve nærmere kjennskap til både selskapets virksomhet og kjennskap til bransjen virksomheten opererer i.

Fordi sanksjonstiltak rammer bredt og svært ulike deler av næringslivet er denne grensedragningen utfordrende i praksis.

Videre er forvaltningen av sanksjonsregelverket, som beskrevet over i punkt 3, knyttet opp til en rekke andre myndigheter som har egne bestemmelser om taushetsplikt. I punktene som følger nedenfor gis det derfor en nærmere beskrivelse av noen av disse.

4.2 Taushetsplikt i andre lover

4.2.1 Eksportkontrollen

Eksportkontrollen § 2 er en tredelt bestemmelse. I første ledd pålegges det opplysningsplikt som sier at «enhver plikter å gi departementet den bistand og de opplysninger som kreves for å kontrollere at bestemmelsene i loven eller i forskriftene gitt i medhold av den blir fulgt». Etter andre ledd er departementet gitt hjemmel til å treffe vedtak om å foreta inspeksjon og kreve innsyn i regnskapsopplysninger, forretningspapirer og andre dokumenter. Etter eksportkontrollen § 2 tredje ledd følger det at plikten til å gi opplysninger gjelder uavhengig av lovbestemt taushetsplikt.

I bestemmelsens fjerde ledd følger det at «[m]ed de unntak som følger av bestemmelsene foran, har enhver taushetsplikt om det de får kunnskap om etter denne lov.»

Ordlyden «det de får kunnskap om» er vid og vil omfatte bedriftsspesifikk informasjon som navn på selskap eller individer, informasjon som kan anses som bedriftshemmeligheter eller bedriftsintern, men også informasjon knyttet til den enkelte eksport, slik som navn på kjøpere, antall produkter og pris.

I Ot. prp. nr. 9 (1987-88), i omtalen til § 2, fremgår det at bestemmelsen bygger på Mellombels lov om utførsleforbud av 13. desember 1946 nr. 30 § 3. Videre omtales bakgrunnen for bestemmelsen på følgende måte:

«Ved departementets praktisering av utførselsloven, har man erfart at de begrensninger i adgangen til å bringe videre opplysninger innhentet og underlagt taushetsplikt som denne loven stiller opp, har virket positivt og skapt trygghet for importører og eksportører. På denne bakgrunn ble det bestemt at forvaltningslovens regler om taushetsplikt (§§ 13 til 13 e) ikke skal gjelde for bestemmelser innhentet etter utførselsloven. De samme hensyn gjør seg gjeldende ved kontroll med eksport av strategiske produkter, og en tilsvarende bestemmelse foreslås derfor inntatt i sjetted ledd.»

I Ot. prp. nr. 2 (1985-86), hvor særlovgivningens bestemmelser om taushetsplikt ble vurdert på bakgrunn av innføringen av forvaltningslovens § 13, er det gitt følgende begrunnelse for utformingen av eksportkontrollens bestemmelse om taushetsplikt:

«Som tidligere nevnt er det etter fvl. § 13 første ledd punkt 2 bare i spesielle tilfelle at opplysninger om en bedrifts eller forretningsdrivendes avtaler eller forretningsforbindelser er undergitt taushetsplikt. Det samme gjelder for opplysninger om en bedrifts produksjonsstørrelse og kapasitet. Det er bare når slike opplysninger er av en slik art at de kan utnyttes av andre at § 13 får anvendelse. For lisensieringsmyndighetene vil det kunne være vanskelig å vurdere den konkrete sak og ta stilling til tvilstilfelle. Dessuten er det viktig at importører og eksportører kan stole på at myndighetene ikke gir opplysninger til konkurrenter, noe som vil kunne ramme forretningsvirksomheten hardt. Justisdepartementet finner det derfor rimelig å ha egne bestemmelser om taushetsplikt i de tre lovene som nevnt foran».

4.2.2 Vareførselsloven

Tollmyndighetene er ansvarlige for kontrollen med inn- og utførsel av restriksjonsbelagte varer, herunder varer som underlegges restriksjoner i medhold av sanksjonsregelverket.

Vareførselsloven § 7-10 har følgende bestemmelse om taushetsplikt:

§ 7-10. Taushetsplikt

- (1) Enhver som har eller har hatt verv, stilling eller oppdrag knyttet til tollmyndighetene, skal hindre at uvedkommende får adgang eller kjennskap til det vedkommende i sitt arbeid har fått vite om noens formues- eller inntektsforhold eller andre økonomiske, bedriftsmessige eller personlige forhold. Taushetsplikten er ikke til hinder for at opplysningene i en sak gjøres kjent for sakens parter eller deres representanter. Den som tiltrer verv, stilling eller oppdrag skal gi skriftlig erklæring om at vedkommende kjenner og vil overholde taushetsplikten.

I Prop. 237 L (2020-2021) på s. 65 er omfanget av taushetsplikten omtalt på følgende måte:

«Første ledd slår fast hovedregelen om taushetsplikt som gjelder for enhver som har eller har hatt verv, stilling eller oppdrag knyttet til tollmyndighetene. De skal hindre at uvedkommende får adgang eller kjennskap til opplysninger om noens formues- og inntektsforhold eller andre økonomiske, bedriftsmessige eller personlige forhold. Dette innebærer en noe strengere taushetsplikt enn etter forvaltningsloven, hvor taushetsplikten er begrenset til opplysninger om noens personlige forhold og om tekniske innretninger og fremgangsmåter samt drifts- eller forretningsforhold som det er grunn til å hemmeligholde av konkurransemessige årsaker. Det følger av annet punktum at taushetsplikten ikke er til hinder for at opplysningene i en sak gjøres kjent for sakens parter eller deres representanter.»

Bestemmelsen viderefører hovedregelen om taushetsplikt i § 12-1 i den tidligere tolloven av 21. desember 2007. I forarbeidene til tolloven, Ot. prp. nr. 58 (2006-2007) fremgår det på side 93 følgende om bakgrunnen for bestemmelsen:

«Av systemhensyn, og for å unngå at det innfortolkes utilsiktede forskjeller i regelverket, finner departementet det hensiktsmessig at rammene for hvilke opplysninger som er underlagt taushetsplikt på ligningsområdet, merverdiavgiftområdet og tollområdet er like.

...

Det tilsiktes med dette en endring av gjeldende rett ved at rammene for hvilke typer opplysninger som omfattes av taushetsplikten, blir noe mer vidtrekkende. Det vises i denne sammenheng til betydningen av tillitsforholdet mellom tollmyndighetene og private eller næringsdrivende som gir opplysninger til tollmyndighetene etter selvdeklareringsprinsippet, og ønsket om å unngå spredning av slike opplysninger.»

Vareførselsloven § 7-10 svarer til skatteforvaltningslovens hovedregel om taushetsplikt i § 3-1. I Prop. 38. L (2015-2016) på side 40 er taushetsplikten blant annet begrunnet med følgende:

«Gjennom sitt arbeid har skattemyndighetene bred, varig og variert kontakt med de skattepliktige og andre. I dialogen med de skattepliktige og i skattemyndighetenes arbeid med fastsetting og kontroll av fastsatt skatt, står de skattepliktiges og tredjeparters opplysningsplikt sentralt.

Når skattepliktige og andre pålegges omfattende opplysningsplikter er det avgjørende for tillitsforholdet mellom borgerne og myndighetene at de som gir opplysninger til skattemyndighetene kan stole på at opplysningene behandles på en forsvarlig måte og ikke gjøres kjent for uvedkommende. Flere steder i skatteregelverket pålegger derfor myndighetene en omfattende taushetsplikt. Skattemyndighetenes taushetsplikt bidrar til å sikre skattepliktiges rettsikkerhet og personvern ved å legge begrensninger på utlevering av opplysninger om økonomiske, bedriftsmessige eller personlige forhold.»

Vareførselsloven § 7-13 gjelder overføring av taushetsplikten når taushetsbelagte opplysninger utleveres til andre offentlige myndigheter, og lyder:

«Hvis opplysninger gis i tilfeller som nevnt i § 7-10 første ledd annet punktum eller tredje ledd eller § 7-11 til noen som ikke selv har taushetsplikt etter annen lov, gjelder taushetsplikten tilsvarende for den som får opplysningene. Den som gir opplysningene skal samtidig gjøre oppmerksom på dette. Opplysningene kan likevel brukes til det formålet som begrunnet at de ble gitt.»

I Prop. 237 L. (2020-2021) på side 68-69, i merknadene til bestemmelsen, uttalt følgende:

«Departementet opprettholder forslaget i høringsnotatet om at taushetsplikten etter vareførselsloven bare skal overføres til dem som ikke selv har taushetsplikt etter annen lov. Det innebærer at offentlige myndigheter som er underlagt forvaltningslovens regler om taushetsplikt, får en mindre omfattende taushetsplikt om opplysninger mottatt fra tollmyndighetene, enn det som følger av vareførselsloven. Departementet kan ikke se at det er hensyn som tilsier en annen vurdering av behovet for overført taushetsplikt på vareførselsområdet enn på skatteområdet.

Når det gjelder opplysninger underlagt taushetsplikt av hensyn til tollmyndighetens kontrollvirksomhet etter § 7-12, vil tollmyndighetene allerede etter vilkårene i bestemmelsen kunne unnlate å utlevere opplysninger til myndigheter som ikke selv har taushetsplikt om slike forhold. Dessuten gjelder begrensningene i taushetsplikten etter §§ 7-10 og 7-11 så langt de passer.»

4.2.3 Finanstilsynsloven

Finanstilsynet har i lov om tilsynet med finansforetak mv. en egen taushetsplikt i § 7 første ledd, som lyder:

Tilsynets styremedlemmer og tjenestemenn, herunder personer som nevnt i § 2 femte ledd, har taushetsplikt overfor uvedkommende om det som de i sitt arbeid får kjennskap til om en kundes forhold. De må heller ikke gjøre bruk av det i ervervsvirksomhet. Taushetsplikten etter første og andre punktum og forvaltningslovens bestemmelser gjelder også for personer og institusjoner utenfor Finanstilsynet som mottar opplysninger underlagt lovpålagt taushetsplikt fra Finanstilsynet.

Det fremgår av ordlyden at Finanstilsynets taushetsplikt omfatter det de får kjennskap til i sitt arbeid om «en kundes forhold». I tillegg fremgår det at forvaltningslovens bestemmelser også gjelder ved siden av den særskilte taushetsplikten. Etter forvaltningsloven § 13 omfatter dette «noens personlige forhold» og «tekniske innretninger og fremgangsmåter samt drifts- eller forretningsforhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den opplysningen angår». Taushetsplikten gjelder også for personer og institusjoner utenfor Finanstilsynet som mottar opplysninger underlagt lovpålagt taushetsplikt fra Finanstilsynet.

4.2.4 Finansforetaksloven

Finansforetak etablert etter finansforetaksloven, herunder banker, spiller en viktig rolle i etterlevelsen av sanksjonsregelverkene. De ulike sanksjonsregelverkene pålegger som oftest at penger tilhørende sanksjonerte aktører skal fryses eller at transaksjoner til sanksjonerte aktører stanses. I praksis skjer dette ved at banker som oppdager sanksjonerte på kundelisten eller transaksjoner til sanksjonerte, fryser pengene på en egen konto. Når penger fryses følger det gjennomgående av de ulike sanksjonsforskriftene at dette skal rapporteres om til Utenriksdepartementet.

Etter finansforetaksloven § 9-6 har finansforetak følgende taushetspliktsbestemmelse:

- (1) Ansatte og tillitsvalgte i et finansforetak plikter å hindre at uvedkommende får adgang eller kjennskap til opplysninger om kunders og andres forretningsmessige eller personlige forhold som de under utførelsen av sitt arbeid eller verv for foretaket blir kjent med, med mindre de etter lov eller forskrifter gitt med hjemmel i lov enten har plikt til å gi opplysninger eller er gitt adgang til å gi ellers taushetspliktbelagte opplysninger. Tilsvarende gjelder enhver som utfører oppdrag for et finansforetak, selv om vedkommende ikke er ansatt i foretaket. Når særlige hensyn tilsier det, kan Finanstilsynet helt eller delvis oppheve taushetsplikten.
- (2) Taushetsplikt etter første ledd er ikke til hinder for at opplysninger utleveres etter skriftlig samtykke fra de som har krav på taushet.

4.3 Departementets vurdering

4.3.1 Behovet for en mer omfattende taushetsplikt

Som beskrevet over omfatter sanksjoner en rekke ulike typer tiltak som berører flere ulike sektorer av næringslivet. Dette innebærer at departementet både har en bred og variert kontakt med berørte aktører i næringslivet så vel som andre myndigheter.

Sanksjoner er et reaksjonsmiddel i utenriks- og internasjonale sikkerhetspolitiske kriser og blir derfor som oftest innført på kort tid. I disse situasjonene er ofte informasjonsbehovet stort og veiledningen som offentlige myndigheter gir om regelverket spiller derfor en stor rolle både i å sikre etterlevelse av regelverket og ivaretagelse av rettssikkerheten til aktørene som er berørt av sanksjonene.

Dette forutsetter at de private partene deler konkret informasjon om deres planlagte virksomhet og hvordan den berøres av sanksjonsregelverket. I tillegg er det i sanksjonsforskriftene inntatt særskilte opplysnings- og rapporteringsforpliktelser som pålegger ulike aktører en plikt til å gi ulike opplysninger til myndighetene.

Departementet mener derfor det er en særlig grunn til å verne om denne dialogen og at en mer omfattende taushetsplikt vil bidra til å skape den nødvendige tillit mellom borgerne og myndighetene om at opplysningene som mottas behandles på en forsvarlig måte og ikke gjøres kjent for uvedkommende.

Videre vil opplysningene som mottas i saker etter sanksjonsregelverket som oftest være opplysninger som er omfattet av taushetsplikt i annen særlovgivning, slik som eksportkontrollloven, vareførselsloven, finanstillitsloven og finansforetaksloven.

Den omstendighet at tilgrensende myndigheter og annen særlovgivning har en mer vidtrekkende taushetsplikt er en hovedutfordring med dagens rettstilstand, hvor forvaltningslovens regler om taushetsplikt gjelder for behandlingen av saker etter sanksjonsregelverket. Dette medfører at

grensedragningen mellom hvilke opplysninger som er underlagt taushetsplikt etter særlovgivningen og hvilke opplysninger som reguleres av forvaltningsloven § 13 kan oppleves som tilfeldig av de private aktørene som har avgitt informasjonen. I tillegg kan det skape utfordringer for informasjonsdelingen mellom departementet og de ulike etatene, ved at en potensiell oversendelse av informasjon fra en etat til Utenriksdepartementet ikke nødvendigvis medfører at taushetsplikten overføres. Det vil være uheldig om andre myndigheter underlagt en mer omfattende taushetsplikt etter eget regelverk, slik som for eksempel Tolletaten, finner det nødvendig å være tilbakeholdne med å dele opplysninger med departementet.

De praktiske utfordringene kan illustreres gjennom noen eksempler. Det er til dels overlappende sammenheng mellom sanksjonsregelverket og eksportkontrollregelverket. Dersom departementet mottar en sak som gjelder overføring av varer som er omfattet av kontrollistene i eksportkontrollregelverket vil opplysningene som gjelder eksporten av varene være underlagt taushetsplikt etter eksportkontrollloven § 2. Saken kan i tillegg omfatte andre forhold som knytter seg til sanksjonsregelverket, for eksempel at finansieringen av transaksjonen rammes av finansielle sanksjoner som forbyr oppgjør via bestemte banker og disse reglene vil være inntatt i sanksjonsforskriftene. I et slikt tilfelle vil det være uklart hvilke opplysninger som skal anses underlagt taushetsplikten i eksportkontrollloven § 2 og hvilke opplysninger som må vurderes opp mot vilkårene i forvaltningsloven § 13.

Et annet eksempel som illustrerer utfordringen med dagens situasjon, er hvis en privat aktør ønsker å innføre en vare som er restriksjonsbelagt etter sanksjonsregelverket. Hvis spørsmålet om varen kan innføres oppstår i tilknytning til Tolletatens behandling av saken vil opplysningene i saken være underlagt taushetsplikten i vareførselsloven. Men dersom spørsmålet rettes til Utenriksdepartementet eller videreformidles fra Tolletaten til Utenriksdepartementet, vil de samme opplysningene måtte vurderes etter den mindre omfattende taushetsplikten i forvaltningsloven § 13.

Som nevnt i punkt 3.3.2 skal arbeidet med sanksjoner styrkes gjennom opprettelsen av en ny etat for eksportkontroll og sanksjoner. Det er ventet at opprettelsen av den nye etaten vil føre til økt samhandling mellom ulike offentlige myndigheter, som igjen kan føre til at de praktiske utfordringene med ulike regler for taushetsplikt kan bli større. Videre forventes etaten å få styrket kapasitet til å veilede om regelverket og svare på enkelthenvendelser, noe som vil føre til økt behov for klargjøring og forutsigbarhet med hensyn til informasjonsbehandling.

På denne bakgrunn er det et behov for å innføre en særskilt taushetsplikt i sanksjonsloven og harmonisere reglene for taushetsplikt etter sanksjonsloven med tilgrensende regelverk.

4.3.2 Utformingen av bestemmelsen om taushetsplikt

Departementet har vurdert flere alternativer til utformingen av taushetsplikten som vil søke å ivareta behovet for å harmonisere taushetsplikten med tilgrensende regelverk og ivareta tilliten til myndighetenes håndtering av opplysninger som inngis i sakene etter sanksjonsloven.

Et alternativ er å ta utgangspunkt i eksportkontrollloven § 2 som pålegger «enhver» taushetsplikt om «det de får kunnskap om». Som nevnt over i punkt 4.2.1 vil dette dekke bedriftsspesifikk informasjon som navn på selskap eller individer, informasjon som kan anses som bedriftshemmeligheter eller bedriftsintern, men også informasjon knyttet til den enkelte eksport, slik som navn på kjøpere, antall produkter og pris.

Hensynene bak taushetspliktsbestemmelsen i eksportkontrollloven § 2, som både er å skape trygghet for den private part rundt håndteringen av opplysninger som avgis og samtidig at myndighetene skal unngå vanskelige grensedragninger om hvilke opplysninger som skal unntas, gjelder tilsvarende for sanksjonsregelverket.

Et annet alternativ er å ta utgangspunkt i formuleringene i vareførselsloven § 7-10, som omfatter opplysninger om «noens formues- eller inntektsforhold eller andre økonomiske, bedriftsmessige eller personlige forhold».

Det vil være liten realitetsforskjell i hvilke typer opplysninger som omfattes av de to alternative formuleringene. Begge alternativene vil dessuten omfatte begrepet «en kundes forhold» som omtalt i finanstilsynsloven § 7 og finansforetaksloven § 9-6.

Siden sanksjonsloven og eksportkontrollloven har til dels overlappende virkeområde og forvaltes av samme myndighet kan systemhensyn tilsi at man tar utgangspunkt i eksportkontrolllovens ordlyd. En slik løsning vil bidra til en likeartet praksis med hensyn til de samlede opplysninger Utenriksdepartementet mottar etter de to regelverkene.

Ordlyden i eksportkontrollloven konkretiserer imidlertid ikke hvilke opplysninger som omfattes av taushetsplikten. En ordlyd basert på vareførselslovgivningen vil i større grad klargjøre hvilke opplysninger som skal være underlagt taushetsplikt og vil samtidig sikre at taushetsplikten går lengre enn nødvendig.

Departementet foreslår derfor en bestemmelse om taushetsplikt basert på vareførselslovgivningen, som gjelder opplysninger om «noens formues- eller inntektsforhold eller andre økonomiske, bedriftsmessige eller personlige forhold».

Som nevnt over i punkt 3.1 og er det vanskelig å forutse hvilke typer tiltak som i fremtiden kan bli gjennomført i medhold av sanksjonsloven. Innføringen av nye tiltak kan føre til at andre offentlige myndigheter enn de som er beskrevet over får en rolle i oppfølgingen av sanksjonstiltakene, enten i form av konkrete oppgaver eller gjennom informasjonsdeling i tilknytning til saker etter sanksjonsregelverket. Det kan derfor oppstå andre eksempler på at opplysninger som er underlagt taushetsplikt etter annen lovgivning blir delt i forbindelse med en sak etter sanksjonsloven. Departementet mener derfor at det bør presiseres i sanksjonsloven at dersom man i arbeidet i medhold av sanksjonsloven, mottar opplysninger som er underlagt en strengere taushetsplikt hos avsenderen så vil den strengere taushetsplikten også gjelde i saken etter sanksjonsloven.

4.4 Begrensninger i taushetsplikten og informasjonsdeling

4.4.1 Gjeldende rett

Det følger av forvaltningsloven §§ 13 a til 13 e at det gjelder en rekke begrensninger i den alminnelige taushetsplikten etter forvaltningsloven, herunder at opplysninger kan gjøres kjent for andre i den utstrekning de som har krav på taushet samtykker jf. § 13 a nr. 1, at opplysningene kan gjøres kjent for sakens parter jf. § 13 b nr. 1, at det gis informasjon til andre organ om opplysninger som det er nødvendig å gi for å fremme avgiverorganets oppgaver etter lov jf. § 13 b nr. 5. Videre følger det av forvaltningsloven § 13 f at §§ 13 til 13 e vil gjelde som utfyllende regler når taushetsplikten er pålagt ved bestemmelse i annen lov når ikke annet er bestemt.

4.4.2 Vurdering

Departementet mener at forvaltningslovens bestemmelser i §§ 13 a til 13 e vil ivareta det generelle behovet for informasjonsdeling og at begrunnelsen for de øvrige begrensningene som følger av bestemmelsene som et utgangspunkt også vil gjøre seg gjeldende i saker etter sanksjonsloven. Det foreslås derfor å presisere at forvaltningslovens §§ 13 a til 13 e gjelder i saker etter sanksjonsloven.

4.5 Informasjonsdeling til andre lands myndigheter, EU og FN

4.5.1 Innledning og gjeldende rett

En forutsetning for at sanksjonene skal være effektive er at flere land står sammen om tiltakene og at de håndheves mest mulig likt. Saker etter sanksjonsloven vil som regel innebære en handel, transaksjon eller overføring over landegrensene. Dette medfører at det i visse tilfeller kan være behov for å dele informasjon med andre lands myndigheter, EU og FN og deres organer.

Etter dagens praksis deler norske myndigheter noe informasjon med andre lands myndigheter, enten fordi det er tilstrekkelig anonymisert, skjer etter samtykke fra parten, for eksempel i saker hvor tillatelser er nødvendig i flere land, eller når informasjonen gis i form av statistikk.

EU har i dag bestemmelser i ulike sanksjonsforordninger som gir EUs medlemsland muligheter til å dele informasjon på tvers av landegrensene. Som eksempler kan EUs forordning 833/2014 om restriktive tiltak på bakgrunn av Russlands handlinger som destabiliserer situasjonen i Ukraina nevnes. Forordningen har bestemmelser om informasjonsdeling mellom myndigheter i EU i artikkel 2d, 3ec, 3m og artikkel 6. Tilsvarende bestemmelser er ikke inntatt i den norske Ukraina-forskriften da de er vurdert som EU-interne.

4.5.2 Vurdering

Departementet mener det i utgangspunktet er ønskelig å åpne for at norske myndigheter kan dele informasjon med myndigheter i andre land når det er nødvendig for å sikre en effektiv håndheving av sanksjonene. Som påpekt i punkt 2 og 5.4.1 er sanksjonsfeltet stadig i utvikling. Dette gjelder også på området for informasjonsdeling og internasjonalt samarbeid. For å ta høyde for den til enhver tid gjeldende utvikling vil det etter departementets syn være bedre å fastsette slike regler i forskrift. En slik løsning vil også muliggjøre at erfaringen fra en mer omfattende taushetsplikt kan spille inn på utformingen av reglene. Departementet foreslår derfor at det inntas en fullmaktsbestemmelse om at det kan gis nærmere bestemmelser om deling av informasjon til andre land, EU og FN i forskrifts form.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslaget vil ikke ha økonomiske konsekvenser. Innføring av taushetspliktsbestemmelsen kan medføre administrative konsekvenser ved at departementet mottar flere henvendelse fra privat næringsliv og personer. Videre vil departementet og ny etat måtte ha tilfredsstillende saksbehandlingssystemer som hindrer at informasjonen kommer på avveie. Samtidig vil en egen taushetspliktsbestemmelse lette arbeidet med å vurdere innsynsbegjæringer i saker etter sanksjonsregelverket. Samlet sett forventes det derfor en administrativ gevinst av forslaget.

6. Merknader til lovforslaget

Til sanksjonsloven § 8 om taushetsplikt

Paragrafen innfører en taushetspliktsbestemmelse som konkretiserer nærmere hvilke opplysninger som skal unntas i medhold av sanksjonsloven. Den er basert på formuleringene i vareførselsloven § 7-10 og skatteforvaltningsloven § 3-1 og vil innholdsmessig omfatte de samme type opplysninger som omfattes av disse paragrafene.

Taushetsplikten har til formål å verne om den nødvendige dialogen mellom myndighetene og den enkelte i saker etter sanksjonsregelverket og dermed bidra til at tillitsforholdet mellom myndighetene og den enkelte ivaretas.

I paragrafens andre ledd slås det fast at forvaltningsloven §§ 13 a til 13 e gjelder som utfyllende regler. På dette punkt fraviker bestemmelsen vareførselslovgivningen. Utenriksdepartementet anser det som hensiktsmessig at begrensninger og adgang til informasjonsdeling som følger av forvaltningsloven også gjelder for sanksjonsloven.

I paragrafens tredje ledd slås det fast at taushetsplikten fra andre regelverk overføres til i tilfeller hvor opplysningene som mottas er underlagt en strengere taushetsplikt etter annet regelverk. Sanksjonsregelverket er sektorovergripende og kan derfor berøre en rekke ulike myndigheter som kan ha egne bestemmelser om taushetsplikt. Formålet med den særegne taushetspliktsbestemmelsen er å sikre at opplysninger som er unntatt etter andre bestemmelser ikke får et dårligere vern når de er delt til bruk i en sak etter sanksjonsloven.

I siste ledd av paragrafen foreslås det å innta en fullmaktsbestemmelse som åpner for at det kan gis forskrifter om når informasjon kan deles med andre lands myndigheter, EU eller FNs sikkerhetsråd og deres organer.

7. Forslag til lovendringer

Endringer i lov 16. april 2021 om gjennomføring av internasjonale sanksjoner (sanksjonsloven)

Ny § 8 skal lyde:

§ 8 Taushetsplikt

Enhver som har eller har hatt verv, stilling eller oppdrag knyttet til forvaltningen av denne loven, skal hindre at uvedkommende får adgang eller kjennskap til det vedkommende i sitt arbeid har fått vite om noens formues- eller inntektsforhold eller andre økonomiske, bedriftsmessige eller personlige forhold.

Forvaltningsloven §§ 13 a til 13 e gjelder i saker etter denne loven.

Dersom noen som utfører tjeneste eller arbeid etter loven her, mottar opplysninger som er underlagt en strengere lovbestemt taushetsplikt enn det som følger av første ledd, gjelder den strengere taushetsplikten også for mottakeren.

Kongen kan gi forskrift om adgangen til å dele opplysninger med andre land, Den europeiske union og FNs sikkerhetsråd og deres organer.

Nåværende § 8 blir til ny § 9 og nåværende § 9 blir til ny § 10.